

Glaucs, deu anys després, com si res

Glaucs, dissabte a la sala 2 de La Mirona. D'esquerra a dreta, Eduard Font, Àngel Valentí, Jofre Bardagí i José Luis Vadillo Foto: X.C.

Glaucs va iniciar dissabte passat una nova etapa a La Mirona de Salt, el mateix local on el grup es va acomiadar del públic el desembre del 2002. En aquella ocasió van tocar a la sala gran i ara han reiniciat la seva aventura, més modestament, a la petita. Ha passat tota una dècada i l'escena musical catalana ha canviat enormement des de llavors. A Glaucs li va tocar fer al seu moment el difícil paper de "grup pont" entre la gran explosió del rock català a principis dels noranta i l'actual efervescència que alguns ja anomenen la segona edat d'or de la música en català. I al mig què? Al mig, Glaucs, un grup que havia deixat per a la història tres discos –directes i antologies a part– plens de grans cançons, sorgides sobretot del cap i el cor d'aquest músic vocacional i apassionat que és Jofre Bardagí.

Dissabte Glaucs va tocar davant d'un públic no gaire nombrós, però sí molt fidel, vint cançons ben triades entre totes les seves etapes. Van començar amb Equívoc, pensament o dubte, un tema del seu últim disc fins al moment, Si vols venir (2000), un treball que hauria d'haver estat la consagració del grup, però que va acabar sent el principi de la fi, tot i ser una col·lecció de grans cançons. De fet, Si vols venir va estar representat divendres per set cançons, incloses La nit de reis i La teva/meva vida, guanyant fins i tot el memorable debut homònim del grup (1996), que va monopolitzar els bisos amb un despullat Els teus ulls glaucs, només amb la guitarra d'Eduard Font i la veu de Bardagí; Potser demà (un mes de març) i Històries curtes. Com ja havia avançat Bardagí, no va haver-hi cap tema nou que donés pistes de com serà el nou disc que el grup prepara per al setembre vinent, però el repertori va deixar més que satisfets els fans acèrrims, que coneixien les lletres de les cançons gairebé millor que el seu autor.

En tot cas, el quartet va funcionar com una màquina gens rovellada després de deu anys d'inactivitat gairebé total. Bardagí, Font i la potent secció rítmica integrada per Àngel Valentí i José Luis Vadillo van donar a Salt una autèntica lliçó de professionalitat.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 19-02-2013 Pàgina 20

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/621105-glaucs-deu-anys-despres-com-si-res.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=portada&utm_source=rss&utm_medium=portada&utm_campaign=rss